קע א מיי׳ פ״י מהלכות כלאים הלכה כז טור

שו"ע יו"ד סימן שא סעיף

לעא ב מיי פ״ה מהלי

טוש"ע או"ח סימן תסו

סעיף א: קעב ג מיי פכ"ב מהלי שבת הלכה ו טור

שו"ע או"ח סימן שיח בי ע מו מו סימן שיח סעיף ט: קעג ד ה מיי פרק ה

ה טוש"ע או"ח סימן תסג

סעיף ג: קעד ו מיי׳ פ״ח מהל׳

לארו שנ:

קער ד שם מפני פ"ה מהלכות מלה הל' יט

:טוש"ע או"ח סימן תסד

מוסף רש"י

. בגד שאכד בו כלאים.

שארוג בו כלאים חוט אחד

ואין מקומו ניכר (ע"ז סה:)

שאם היה מכיר חוט הלמר בנגד הפשתן נותקו וכשר (נדה סא:). שהעבירן. מן האור, מרותחין. נין

השמשות, לא יתן לתוכן תבלין. משתחשך, דכלי

ראשון כל זמן שרותח מבשל

(שבור ווב.). התמחרי. כעין קערה גדולה שמערה כל האילפס לתוכה ומשם

מערה לקערות (שבת מב:). חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר. שהן מכשלין

לת התבלין כשהן תוכניקן (שם). ציר. הנוטף מן הדגים כשכובשים אותן

במכבש (mm). בהסימי

ומוללין בה את הקדירה

(האורה ח"א סי' פו). מי תשמישו של נחתום.

כלומר מותר כלי לישה

רבינו חננאל

מר בריה דרבינא מנקטא

ליה אימיה בארבי. פירוש היתה זהירה

הרבה ומעיקריהן היתה משמרת אותן לשם מצה

(מתחילה). ההיא ארבא

רטבעא בחישתא. כלומר

התיר רבא למכור החטים

שבספינה לגוים. ומותבינן עליה הבגד שאבד בו כלאים הרי זה לא ימכרנו

לגוי. חיישינו שמא יחזור

ולא יעשנו מרדעת לחמור.

ירא יכשנו מודעות להדורון. אבל עושין אותו תכריכין למת. הדר ביה רבא

ושרנהו לזבונינהו קבא

. הבא לישראל כי היכי

אין מוללין את הקדרה בפסח. פירוש מלילת הקמח בקדרה, והרוצה

שימלול נותן הקמח ואח"כ

ואוקימנא יש אומרים ר׳

. יהודה הוא, דתאני בענין נתינת תבלין בשבת, ר׳ יהודה אומר לכל הוא

נותן חוץ מדבר שיש בו

והציר מבשל, ומדלענין

. שרת מבשל ואסור לענין

אימיה

ומבשלים

אפויה שטוחנין אותה

במים אותה

החמחוו

העה ז שם הלכה ח:

מהלכום מזה הלכה

ק"פ הלכה ז סמג

וכו' וקנ"ע ועי' תרומת הדשן סי' יט], מ) [וע"ע

תום׳ ברכות ית. ד״ה למחר ובב"ב עד. ד"ה פסקי ובע"ז סה: ד"ה אבל ובנדה

סא: ד"ה אבלו, כ) ל"ל

כל שעה פרק שני פסחים

אסור לעשות מהן מרדעת שמא יעשנו טלאי על בגדו ולא יזהר נמי שלא יגע בבשרו א אבל בכלאים ידועים שרי כדאמרי׳ במסכת כלאים (פ"ט מ"ד) מרדעת החמור אין בה משום כלאים ומותר

בבשר אע"ג דאמרינן בפ"ק דבילה (דף יד:)י) אפי׳ עשר מלעות זו על גב זו אסור שמא תכרך לו נימא על בשרו שמא כר וכסת ומרדעת אין רגילין

וֹהא איכא לועג לרש וגו׳ ובפרק התכלת (מנחות דף מא.) אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל כלי קופסא חייבין בלילית (אמר רב) ומודה שמואל בזקן שעשאה לכבודו ג שפטורה וההיא שעתא ודאי רמינן ליה ד משום לועג לרש ומהאי טעמא נמי לא יעשה כלאים למת ואומר ר"ת דלילית שקולה כנגד כל המצות לכך איכא לועג לרש טפי כדאמרינן בהתכלת (שם דף מג:) וזכרתם את כל מצות ה' מלמד ששחולה לילית כנגד כל המלות והא דאמר בפ׳ מי שמתו (ברכות דף ית.) רבי חייא ורבי יונתן הוו שקלי וחזלי בבית הקברות הוי שדיא תכלת דרבי יונתן אמר ליה ר' חייא דלייה שלא יאמרו למחר באים אללנו והיום מלעיגים אותנו ואף על גב דמתים נמי יש להם לילית אומר ר"ת דמכל מקום שייך בהן ליעוג לפי שמראין עלמן כמלווין במלוח והן אינן מלווין הואינו דומה מלווה ועושה למי שאין מלווה ועושה ומה שמסירים בזמן הזה מטליתות של מתים סומכין אהא דתניא במסכת שמחות (פי"ב) אבא שאול בן בטנית לוה לבניו ס קברוהו תחת מרגלותיו של אבא והתירו תכלת מפליוני 1 ובכמה דברים אנו סומכין על ספרים חילונים ומניחין גמרא שלנו דבפרק בתרא דמגילה (דף להיות אמרי׳ ראש חודש אב שחל להיות בשבת מפטירין חדשיכם ומועדיכם דהיינו חזון ישעיה ט ואנו מפטירין השמים כסאי וכן הוא בפסיקתא ובפר ויחל אנו קורין בתענית שלנו אע"ג דתנן במגילה (גם זה שם) שקורין בתענית בקללות וברכות ואנן סומכין

האילפם והקדירה שהעבירן מרותחין לא יתו

ככלי שני מדלא אשמעינן רבותא שלא יערה (כ) על הקערה שהתבלין בתוכה

על מס' סופרים (פי"ו ה"ו) ש

יעשנו מרדעת לחמור. אומר ר"י דדוקא בכלאים אבודים

לעשות מהן כר וכסת ובלבד שלא יגע

ליכרך כל כך: אבל עושהו תכריכין למת. ול״ת

לתובן תבליז. מכאן אין להוכיח דעירוי

דאדרבה דוק מסיפא איפכא דקתני אבל נותן הוא לתוך הקערה ולא קתני אבל מערה על הקערה שיש בה תבלין ונראה דאפילו שמואל דאית ליה תחאה גבר ותניא בכילד לולין (לחמן דף עו.) כוותיה אפ״ה מבשל העירוי כדי קליפה דאמר החם תניא כוותיה דשמואל חם לחוך צוכן קולף צוכן לחוך צוכן מדיח ואם עירו רותחין על התרנגולת צריך קליפה™ וכלי שנשתמשו בכלי ראשון לא יוכל להגעילו ע״י עירוי דאין מבשל

לנכרים איתיביה רבה בר ליואי לרבא מאבגד שאבד בו כלאים הרי זה סלא ימכרנו לנכרי ולא יעשה 🐠 בו מרדעת לחמור אבל עושין אותו תכריכין למת לנכרי מאי מעמא לא לאו משום החדר מזבין לישראל הדר אמר רבא ילזבינהו קבא קבא לישראל כי היכי דכליא קמי פיסחא תנו רבגן אין מוללין את הקדירה בפסח והרוצה שימלול נותן את הקמח ואח"כ נותן את החומץ ויש אומרים אף נותן את החומץ ואח"כ נותן את הקמח ימאן י"א אִ"ר חסדא רבי יהודה היא ידתגן יהאילפס והקדירה שהעבירן מרותחין לא יתן לתוכן תבלין אבל נותן לתוך הקערה או לתוך התמחוי רבי יהודה אומר לכל הוא גותז חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר ונוקמה כר' יוםי י (דתנן) ר' יוםי אומר שורן בחומץ וחומץ צומתן כי אשמעינן ליה לרבי יוםי הני מילי דאיתיה בעיניה אבל על ידי תערובת לא עולא אמר יאחד זה ואחד זה אסור משום ילך לך אמריגן נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב רב פפי שרי ליה "לבורדיקי דבי ריש גלותא הלממחה קדירה בחסיםי אמר רבא איכא דשרי כי האי מילתא בדוכתא דשכיחי עבדי א"ד רבא גופא מחי לה קידרא בחסיםי: מתני' אין נותנין קמח לתוך חרוסת או לתוך החרדל ואם נתן יאכל מיד ורבי מאיר אוסר יאין מבשלין את הפסח לא במשקין ולא במי פירות יאבל סכין ומטבילין אותו בהן מי תשמישו של נחתום ישפכו מפני שהן מחמיצין: גָב' אִמִר רב כהנא מחלוקת לתוך החרדל אבל לתוך חרוםת דברי הכל ישרף מיד ותניא נמי הכי "אין נותנין קמח לתוך החרוסת ואם נתן ישרף לתוך החרדל ר' מאיר אומר ישרף מיד מוחכמים אומרים יאכל מיד אמר רב הונא בריה דרב יהודה אמר רב נחמן אמר שמואל הלכה כדברי חכמים א"ל רב נחמן בר יצחק לרב הונא בריה דרב יהודה אחרומת

מנקטא ליה אימיה. חיטין מתחלת קליר לצורך הפסח ועבדא להו ל) ע"ו סה: נדה סח:, ב) ועי׳ מוספות חוליו לה. שימור מעיקרא: בארבי. מלא עריבה או עריבות הרבה ומלניעתן סד"ה ובנמנא], ג) [עמ"ם לבדם לצורך הפסח: חישתה. שם הנהר. טבעה קודם הפסח והיו תוס' ב"ב לג: ד"ה מאן], ד) שבת מב, ה) ול"ל בה חיטין: שאבד בו כלאים. שנארג בו חוט של כלאים ואינו ניכר: דתניאן, ו) נשבת יג. ב"מ הרי זה לא ימכרנו לנכרי. דהואיל לב. ע"ו יו. נה: נט.ן, ז) [גי׳ ואין כלאים שבו ניכרים אתי לזבוניה הערוך למרדקין, **ה**) [עי׳ מוספות לקמן מא. ד״ה אין מנקטא ליה אימיה בארבי: ההוא ארבא האי נכרי לישראל ולביש להו ישראל דחיםי דמבעא בחישתא שריא רבא לזבוני מבשליון. ט) ומהלים פחן. ולאו אדעתיה: ולא יעשנו מרדעת י) ווביומה סט.ז. כ) ול"ל לחמור. דילמא הדר שקיל ליה מהתם אותי], () [עי׳ תוס׳ מגילה לא: ד"ה ר"ח אב

רב עקביה, הגהות הב"ח (א) גמ' בר ליואי לרבא בגד שאבד וכו׳ לא יעשנו מרדעת לחמור כל"ל: (ב) תום' ד"ה אילפס וכו' שלא יערה בקערה כל"ל ותיבת על נמחק:

> לעזי רש"י אייגרו"ס [איגרו"ם]. חומציות (במאכל).

מוסף תוספות

א. כיון שאין הכלאים ידוע בו. מוס' הרח"ש. בדבר ב. שמלבישו ב. שמלבישו בזבו האסור ומראה לו שאין לו עוד חלק במצות. תוס' נדה עירוי ככלי ראשוז. מוס׳ שחנן. יב. משום דילמא לא בשיל שפיר. חי׳ הר״ן. יג. דהיינו מיני קטניות. תום' ר"פ.

רבינו חננאל (המשך) רבא מייחי ליה בחסיסי כעיז ותיקא. ולא מיחה על גלותא אלא משום דעבדי דלא מעלי ועבדי איסורא. [מתני'] אין נותנין קמח לתוך החרוסת, ולא לתוך החרדל, ואם נתן לתוך החרדל, ואם נתן לתוך החרדל יאכל מיד, ור״מ אוסר, אבל לתוך חרוסת . דברי הכל ישרף מיד. תניא

נמי חכי אין נותנין קמח (מח בי אין נותנין קמח לתוך חרוסת, ואם נתן ישרף מיד, לתוך החרדל ר' מאיר אומר ישרף מיד, וחכמים אומרים יאכל מיד. ואמר רב נחמן אמר שמואל הלכה כחכמים. אין מבשלין הפסח במשקין ולא במי פירות, אבל סכין אותו ומטבילין

לתוך החרדל לפי שהוא

אלא כדי קליפה והוא בלע יותר מכדי קליפה והא דאמרינן בפרק כירה (שבת דף מב.) דשרי חם לתוך אונן יש לומר כיון שאינו מבשל אלא כדי קליפה הואיל והאונן של מטה מים שהוא דבר המתערב אינו יכול להתבשל מחמת אנינות המים אבל דבר שאינו מתערב לא ובשילהי ע"ז (דף

עו) אמר 🛭 מר עוקבא זבן יורה מנכרי ואהדר ליה גדנפא וכו׳ ומסיק כבולעו כך פולטו מה בולעו בניצוצות 🌣 אף פולטו בניצוצות ואי עירוי ככלי

ראשון הוא מאי איריא משום דבלע בניצוצות אפילו בלע בליעה גמורה פליט בניצוצות דהיינו עירוי אלא ודאי לא בשיל אלא כדי קליפה והא

דתנן בפרק חבית (שבת דף קמה:) כל שלא בא בחמין לפני השבת מדיחין אותו בחמין בשבת" וכו' לריך לאוקמא בכלי שני דבכלי ראשון אפילו הדחה אסורה וקשה דקתני דוקא מדיחין אבל שורין לא והכא גבי תבלין קתני אבל נותן לתוך הקערה או לתוך התמחוי דהיינו אפילו שורין

ואומר ר"י דהתם מיירי במידי דבר בישול וכששורין אותו אפילו בכלי שני מיחזי כמבשל אבל תבלין עשויין למתק הקדירה ולא מיחזי כמבשל

ובירושלמי בפרק כירה בעי מהו ליתן תבלין מלמטה ולערות עליהן מלמעלה ר' יונה אומר אסור דעירוי ככלי ראשון הוא חיליה דר' יונה מן

הדא וכלי חרש אשר תבושל בו ישבר א׳ שבישל בו וא׳ שעירה לחוכו רותח ודחי ר׳ אסי חמן כלי חרס בולע תבלין אינו מבשל החיב ר׳ אסי

בר בון והתניא אף בכלי נחשת כך אית לך למימר כלי נחשת בלע בתמיה יא: רבא מחו דיה קידרא בחסיסי. פ״ה קימחא דאבישונא וקשה דהא

לעיל (דף לע:) אסרינן ב וליכא מאן דפליג ונראה לר"י כדפירש בערוך בחסיסי קמח של עדשים ד דאין דרכם לבא לידי חימוץ כל כך:

הנובש ליות אחד את ליו דיוברות ומקופה המוק שאומנים ביותר של המוק מוק מהמוק החוק מהמוק החוק מהוד. דאמר ר' יוסי בחומץ לבדו שצומת, אבל על ידי תערובת מים וחומץ מי קאמר. עולא אמר בין החומץ מקודם בין אחרי כן הכל אסור למלול משום הרחקת איסור, כמו שאומרים לנויר התרחק מן הכרם שלא תאכל מן הענבים.

ומבשיל ליה ולא אתי לידי חימועא. ונוסמה מאז יש אומרים ר' יוסי דאמר שורז בחומץ וחומץ צומתז. ודחינז אימור

ותופרו באחד מבגדיו: אבל עושה אותו תכריכין למת. דמהתם תו לא שחיל ליה דבגדי המת אסורין בהנאה ומת אין מלות נוהגות בו דכתי' במתים חפשיש כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות (שבת ל.). והני חיטי כיון דלח מינכר חימוך דידהו אתי האי נכרי והדר מזבין להו לישראל: קבא קבא. קב לזה וקב לזה ולא הרבה לאיש א׳: מולנן. בקמח קרי מלילה כשנותנין קמח לתבשיל: ואחר כך נותן את החומץ. דחין החומץ מניחו להחמיץ לפי שמבשלו: ויש אומרים אף נותו חומן. תחלה דאף על גב דחומן כבר מעורב בתבשיל הוא מבשל את הניתן בתוכו: שהעבירן. מעל האור מרותחין ערב שבת עם חשיכה: לה יהן לחוכן סבלין. דכלי ראשון מבשל ונמלא מבשל תבליו בשבת: לחוד ההערה. דכלי שני אינו מבשל: לכל הוא נותן. לכל מיני מאכל הוא נותן תבלין בכלי שני חוץ מדבר שיש בו חומץ וליר שהחומץ מבשלן ואע"ג שהדם: הני מילי בעיניה. כשהחומך בעין אבל כשהוא מעורב בתבשיל אין כחו חזק: אחד זה ואחד זה. בין חומץ תחלה בין חומץ בסוף אסור: לבורדקאי. נחתומין: בחסיםי. קמחה דהבשונה: בדוכתה דשכיחי עבדי. כגון בי ריש גלותח שהעבדים מזלולין בדבר איסור יותר ויותר: ב*ותני' חרוסה.* אייגרו"ם ויש בו חומך ועשוי לטבל בו בשר ורגילים לתת בו קמח וכל דבר שמקהה את טעמו וחמח לאחר זמן מחמיץ ומקהה

שמלנן בו ידיו בשעה שהוא עורך ומקטף את המנה ישפכו: מחלוקת. דשרי ליה תנא

את הטעם: אין מבשלין. דכתיב

ושמות יבו אל תאכלו ממנו נא ובשל

מבושל וגו': לא במשקין. אע"ג דכתיב

במים וטעמא מפרש בגמרא [מא.]: סכין.

בשעת ללייתו: ומטבילין. בשעת

חכילתו: מי תשמישו של נחתום.

קמא לאוכלו מיד בנותן חזק ואין מניחה מהר להחמיץ:

אבא אמר לי כשאמות התר ד. דמשמע שהתבשיל כבו בתוכם דומיא דאילפס וקדירה. תוס' הרא"ש. ח. מפני שהוא מבשל הדם שעל פניה. חי' הר"ן. יו רולטו ט"י ויטוטוח ע"ז שס. י. ולא אמרינז זהו ע״ן פס. יי ויא אבר בי שורין. בישולו, אבל לא שורין. רש״י שנת שס. יא. ומדהדר מייתי סייעתא לר׳ יונה דקאסר

סא: ג. פי׳ לתכריכים. תום' ב"ב עד. יטילו בו ציצית. תוס' ע"ז . מה: ה כלומר מחויבים ועושים מה שהם אינם יכולים לעשות. תוס׳ א נם כוי ם יכטות. מוק הרח"ש, ו. [ו]תניא במסכת ציצית וכו' אמר אבא שאול אבא אכוו לכי שיש בו לי ציצית לפי שיש בו משום קדושה, וחכמים אומרים אין בו משום קדושה, חי' הר"ו.